

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 5Stk/10/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5022200355
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Petra Príbelská
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2024:5022200355.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Petry Príbelskej, PhD. (spravodajkyňa) a sudcov JUDr. Juraja Vališa LL.M. a Mgr. Petra Macha, PhD., v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): Z. J. N., nar. XX.XX.XXXX, trvale pobytom T. N. XXX, XXX XX T. N., právne zastúpený: JUDr. Ivanom Jánošíkom, advokát so sídlom Klinecova 35, Bratislava, proti žalovanému: Okresný úrad Žilina, odbor opravných prostriedkov, referát vnútorných vecí, so sídlom Vysokoškolákov 8556, 010 08 Žilina, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OÚ-ZA-OOP1-2022/019809-002 zo dňa 04.04.2022, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 14Sa/30/2022 zo dňa 22. marca 2023, takto

rozhodol:

I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14Sa/30/2022 zo dňa 22. marca 2023 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného č. OÚ-ZA-OOP1-2022/019809-002 zo dňa 4. apríla 2022 z r u š u j e a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.

II. Žalobcovi priznáva voči žalovanému plnú náhradu trov konania pred správnym súdom, ako aj trov kasačného konania.

odôvodnenie:

I.

Priebeh administratívneho konania a konania pred správnym súdom

1. Rozhodnutím žalovaného, tento zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu - Okresného úradu Žilina, odbor všeobecnej vnútornej správy, č. OÚ - ZA - OVVS2-2022/004846 - 016 zo dňa 09.11.2021 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“). Týmto prvostupňovým rozhodnutím rozhodol prvostupňový správny orgán tak, že uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku proti verejnému poriadku podľa § 47 ods. 1 písm. a/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“), ktorého sa dopustil tým, že neuposlúchol výzvu verejného činiteľa pri výkone jeho právomoci, keď dňa 04.05.2021 v čase okolo 18.35 hod. v obci Veľké Rovné, v predajni COOP Jednota počas nákupu, po tom, ako ho policajná hliadka vyzvala, aby si nasadil ochranné rúško a prekryl si týmto horné dýchacie cesty, si ochranné rúško odmietol nasadiť, následne keď bol opakovane vyzvaný, aby policajnej hliadke preukázal svoju totožnosť, túto preukázať odmietol.

2. Prvostupňový správny orgán uložil žalobcovi za spáchaný priestupok podľa § 11 ods. 1 písm. a/, § 12 ods. 1 a § 47 ods. 2 zákona o priestupkoch sankciu pokarhanie a zároveň mu podľa § 79 ods. 1 zákona o priestupkoch uložil povinnosť uhradiť trovy spojené s prejednaním priestupku vo výške 16,- €.

3. Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“ alebo „správny súd“), rozhodujúc o správnej žalobe podanej žalobcom, napadnutým rozsudkom, postupom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného. O trovách konania rozhodol s poukazom na § 167 ods. 1 SSP. tak, že žalobcovi náhradu trov konania, vrátane trov kasačného konania nepriznal.

4. Právnu argumentáciu krajský súd oprel o ustanovenie § 47 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch, pričom podľa neho z tohto ustanovenia vyplýva, že priestupku sa dopustí každý, kto neuposlúchne výzvu, ktorú verejný činiteľ urobil pri výkone svojej právomoci, t.j. právomoci zverenej mu zákonom. Výzva je pritom bezprostredným úkonom. Ďalej krajský súd právne argumentoval ustanovením § 2, § 18 ods. 3 a § 34 č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore (ďalej len „zákon o policajnom zbore“). V podstate sa krajský súd stotožnil s odôvodnením v rozhodnutí žalovaného.

II.

Kasačná sťažnosť a vyjadrenie žalovaného

5. Žalobca ako sťažovateľ podal kasačnú sťažnosť. Dôvod kasačnej sťažnosti subsumoval pod ustanovenie § 440 ods. 1 písm. g/ SSP. Sťažovateľ navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a rozhodnutie žalovaného zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Zároveň požadoval plnú náhradu trov konania, z dôvodu úspechu vo veci.

6. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti opísal priebeh správneho konania od doručeného „Rozkazu o uložení sankcie“, až po rozhodnutie žalovaného a rozsudku krajského súdu.

7. K údajne spáchanému skutku sťažovateľom došlo dňa 04.05.2021, ergo počas tzv. druhého núdzového stavu (ďalej len „núdzový stav“) vyhláseného na území Slovenskej republiky. Núdzový stav bol vyhlásený uznesením Vlády Slovenskej republiky, a to pod č. 268/2020 Z. z. k návrhu na vyhlásenie núdzového stavu podľa čl. 5 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení ústavného zákona č. 414/2020 Z. z. (ďalej len „Ústavný zákon o bezpečnosti“), s účinnosťou odo dňa 01.10.2020. Núdzový stav bol Vládou Slovenskej republiky päťkrát predĺžený. V čase údajne spáchaného skutku sťažovateľom išlo v poradí o piate predĺženie núdzového stavu (odo dňa 29.04.2021 do 28.05.2021), núdzový stav bol napokon ukončený „predčasne“ dňa 14.05.2021.

8. Sťažovateľ poukazuje na úmysel ústavodarcu, ktorý inkorporoval do právneho poriadku Slovenskej republiky blanketovú ústavnú normu, a to článok 51 ods. 2 zákona č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky v znení neskorších ústavných zákonov, ktorú vykonáva (výlučne) ústavný zákon č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších ústavných zákonov.

9. Sťažovateľ poukazuje na tú skutočnosť, že počas núdzového stavu mu nebola ústavne konformným spôsobom uložená povinnosť prekrytia dýchacích ciest, a teda sťažovateľ nemal povinnosť uposlúchnuť výzvu príslušníkov policajného zboru ani i) na prekrytie si dýchacích ciest, a teda ani ii) preukázať svoju totožnosť.

10. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti ponúkol rozsiahlu analýzu blanketovej normy článku 51 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a Ústavného zákona o bezpečnosti štátu.

11. Ústavný súd Slovenskej republiky sa počas trvania druhého núdzového stavu v Slovenskej republike, stotožnil s úmyslom ústavodarcu, čo možno odvodiť z jeho právneho názoru, cit. „Ústavný zákon o bezpečnosti štátu je samotnou ústavou predpokladaný predpis (čl. 51 ods. 2 a čl. 102 ods. 3). ... Táto pozícia ústavného zákona o bezpečnosti štátu umocňuje právnu istotu tým, že je vopred jasné, ako bude štátna moc v osobitných situáciách postupovať a k základnému princípu materiálneho právneho štátu - právnej istote - sa vyjadril skôr nasledovne, cit. „S uplatňovaním princípu právnej istoty v právnom štáte sa spája požiadavka všeobecnosti, platnosti, trvácnosti, stability, racionálnosti a spravodlivého obsahu právnych noriem.“.

12. Vzhľadom na to, že Vláda Slovenskej republiky (ďalej len „vláda“) jednotlivými uzneseniami obmedzila „len“ vybrané základné práva a slobody, resp. uložila len niektoré povinnosti obsiahnuté v konkrétnych ústavných normách, ide o simplicitnú vec tak zo skutkového, ako aj právneho hľadiska. Sudcovia všeobecných súdov nevykladajú tzv. pandémiu COVID-19 (táto spadá do kompetencie iných odborníkov), ale vykladajú právne predpisy - zákony, medzinárodné zmluvy, únieové právo, ústavné zákony a Ústavu SR. Od vyhlásenia núdzového stavu a počas jeho trvania v prípade uplatnenia obmedzení základných práv a slobôd (resp. ľudských práv a základných slobôd) lide o článok 5 vykonávacieho ústavného zákona, a konkrétne jeden jeho odsek. Zároveň poukazoval na rímskoprávnu zásadu iura novit curia, ku ktorej sa vyjadril Ústavný súd Slovenskej republiky aj nasledovne, cit. „V právnom štáte sa musí dôkladne uplatňovať zásada iura novit curia, ktorá predstavuje integrálnu súčasť spravodlivého procesu.“

13. Počas núdzového stavu v Slovenskej republike nemohli byť podľa zámeru ústavodarcu ukladané povinnosti prostredníctvom bežného zákonodarstva, ani podzákonnými právnymi predpismi, prípadne v nich obsiahnutými právnymi normami. Vláda (avšak žiadny iný organ verejnej moci) mohla obmedziť výlučne základné práva a slobody, a uložiť výlučne povinnosti taxatívne špecifikované v Ústavnom zákone o bezpečnosti v znení ústavného zákona č. 344/2015 (ďalej len „Ústavný zákon o bezpečnosti 2015“) do 28. decembra 2020, teda počas prvého a druhého núdzového stavu, resp. v Ústavnom zákone o bezpečnosti v znení ústavného zákona č. 414/2020 (ďalej len „Ústavný zákon o bezpečnosti 2020“) od 29. decembra 2020, teda počas druhého a tretieho núdzového stavu.

14. Sťažovateľ má za to, že nesprávnym právnym posúdením veci, krajský súd odoprel spravodlivosť. Objektívne právo má v materiálnom právnom štáte plniť najmä svoju elementárnu funkciu, a tou je slúžiť legitímnym potrebám ľudí.

15. Za odopretie spravodlivosti je treba považovať nielen situáciu, kedy je jednotlivec úplne zbavený možnosti k súdu pristúpiť, ale aj situáciu, kedy stanoveným postupom svoje právo pred súdom uplatnil, avšak ten dospel výkladom procesných predpisov k záveru, že jednotlivcovi ochrana práv v takejto miere nenáleží a formalisticky sa odmietol námietkami účastníka konania zaoberať. Ústavne nesúladný výklad zákona má tak za následok nesprávne rozhodnutie súdu. Jedným z prejavov zásady iura novit curia je totiž aj nutnosť, aby súd predvídal účinky výkladu zákona na procesnoprávne a hmotnoprávne postavenie účastníkov. „Všetky súdy ako justičné orgány demokratického a právneho štátu majú povinnosť pri interpretácii zákonov zabrániť faktickému odopretiu spravodlivosti.“

16. Krajský súd v bode 12. rozsudku inter alia uviedol, cit. „spisový materiál v časti týkajúcej sa podozrenia zo spáchania priestupku neprekrytia horných dýchacích ciest podľa § 56 ods. 1 písm. f/ zákona č. 355/2007 Z. z. bol postúpený na ďalšie konanie policajným orgánom listom zo dňa 04.05.2021 na Regionálny úrad verejného zdravotníctva so sídlom v Žiline. (...). Krajský súd dodáva, že podozrenie zo spáchania priestupku spočívajúceho v neprekrytí horných dýchacích ciest nebolo predmetom rozhodnutí prvostupňového správneho orgánu a ani žalovaného ako odvolacieho orgánu, a tým následne okolnosti z podozrenia tohto priestupku, na ktoré poukazoval žalobca v podanej žalobe, sa nemohli stať predmetom preskúmania v súdnom konaní.“ S právnym názorom krajského súdu sa sťažovateľ nestotožňuje, pretože vzhľadom na neexistenciu rozhodnutia o tom, či spáchal alebo nespáchal priestupok počas trvania núdzového stavu z dôvodu neprekrytia dýchacích ciest je meritórnou právnou otázkou, kedy bez vyriešenia (tzv. predbežnej otázky) nemohol krajský súd rozhodnúť o tom, či sťažovateľ mal, alebo nemal povinnosť uposlúchnuť výzvu verejného činiteľa na prekrytie si dýchacích ciest.

17. Sťažovateľ ďalej analyzuje judikatúru Najvyššieho správneho súdu Českej republiky počas tzv. krízového stavu.

18. Pripomenul, že sťažovateľ na rozdiel od obyvateľov v iných európskych krajinách nemohol žiadať v rozpore s článkami 6 a 13 Dohovoru o súdne preskúmanie vyhlášok ÚVZ v správnom súdnictve, čím Slovenská republika významne porušila svoje záväzky vyplývajúce z tejto medzinárodnej zmluvy.

19. K výzve príslušníkov policajného zboru dňa 04.05.2021 sťažovateľ upriamuje pozornosť na bod 18. rozsudku krajského súdu v časti, cit. k splneniu podmienok pre aplikáciu takto vymedzenej skutkovej podstaty (pozn. § 47 ods. 1 písm. a/ Zákona o priestupkoch) dôjde vtedy, ak adresát výzvy, ktorá bola vykonaná bezprostredne (a to aj bez predchádzajúcej komunikácie s adresátom), pri výkone právomoci

verejného činiteľa jeho výzvu adresát neuposlúchne, teda sa správa v rozpore s výzvou. Z dôvodov uvedených v tejto sťažnosti má sťažovateľ za to, že v čase údajne spáchaného priestupku žalobcom nešlo o výkon právomoci verejného činiteľa, keďže si príslušníci policajného zboru neplnili úlohy zverené im zákonom o policajnom zbore.

20. Príslušníci policajného zboru mali v rámci plnenia si úloh postupovať podľa § 2 ods. 1 zákona o policajnom zbore. Krajský súd v bode 19. rozsudku vyhodnotil legitimitu zásahu príslušníkov policajného zboru a contrario, keď konštatoval, že príslušníci policajného zboru boli oprávnení cit. „k uskutočneniu výzvy žalobcovi, ktorá bola konkrétna a adresná, ak práve v rámci plnenia úloh vyzvali, aby si sťažovateľ nasadil rúško a prekryl si týmto horné dýchacie cesty, čo odmietol vykonať a následne bola daná výzva, aby policajnej hliadke preukázal svoju totožnosť, čo odmietol.

21. Krajský súd sa stotožnil s argumentáciou žalovaného o spáchaní priestupku sťažovateľom podľa § 47 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch (bod 21., 22. a 23. rozsudku). Sťažovateľ opätovne akcentuje, že výzva policajta musí mať zákonný dôvod.

22. Sťažovateľ má za to, že rozsudok krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Postupom všeobecného súdu došlo k odopretiu spravodlivosti ako základného princípu demokratického a právneho štátu. Princíp spravodlivosti je označovaný aj ako princíp materiálneho právneho štátu.

23. Vo vzťahu k zásahom do ľudských práv a základných slobôd, ktoré sú garantované Dohovorom, odkazuje žalobca per analogiam na prípad Berecová v. Slovensko, v ktorom Európsky súd pre ľudské práva dospel k záveru o porušení článku 8 Dohovoru z dôvodu, že na prípad sťažovateľky bola aplikovaná zákonná úprava, ktorá bola v rozpore s článkom 41 ods. 4 Ústavy SR. ESĽP.

24. Pokiaľ by sa kasačný súd, rozhodujúci o predloženej kasačnej sťažnosti, stotožnil s úvahami o neústavnosti zásahov do základných práv a slobôd (ľudských práv a základných slobôd) - žalobcu s tým, že iné ako Ústavným zákonom o bezpečnosti 2020 predpokladané (ani) ukladanie povinnosti počas trvania núdzového stavu neboli prípustné, môže konanie prerušiť a vyvolať pred Ústavným súdom Slovenskej republiky konanie o súlade právnych predpisov. Pokiaľ však dôjde v konaní pred kasačným súdom k výkladu právnych predpisov inak, ako ústavne konformným spôsobom, sťažovateľ zväží podanie ústavnej sťažnosti a následne sťažnosti na ESĽP, ktorý v prípade aplikácie zákona nesúladneho s Ústavou Slovenskej republiky, alebo ústavným zákonom konštatuje porušenie ľudského práva alebo základnej slobody z dôvodu porušenia požiadavky „zákonosti“ bez skúmania toho, aký cieľ namietaný zásah do ľudských práv sledoval a či bol tomuto cieľu primeraný.

25. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti nevyjadril.

III.

Konanie pred kasačným súdom

26. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 SSP preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podala sťažovateľka včas (§ 443 ods. 2 písm. a/ SSP), je prípustná (§ 439 SSP) a bola podaná oprávneným subjektom (§ 442 ods. 1 SSP), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia krajským súdom. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky www.nssud.sk (§ 137 ods. 2 a 3 SSP).

27. Predmetom konania o kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým ako nedôvodnú zamietol správnu žalobu sťažovateľa o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie, ktorým bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania priestupku proti verejnému poriadku podľa § 47 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch, ktorého sa sťažovateľ dopustil tým, že neuposlúchol výzvu verejného činiteľa pri výkone jeho právomoci, keď dňa 04.05.2021, v čase okolo 18.35 hod. v Obci Veľké Rovné, v predajni COOP Jednota počas nákupu, po tom, ako ho policajná hliadka vyzvala, aby si nasadil ochranné rúško a prekryl si týmto horné dýchacie cesty, si ochranné

rúško odmietol nasadiť, následne keď bol opakovane vyzvaný, aby policajnej hliadke preukázal svoju totožnosť, túto preukázať odmietol. Za tento priestupok podľa § 11 ods. 1 písm. a/, § 12 ods. 1, § 47 ods. 2 zákona o priestupkoch bola sťažovateľovi uložená sankcia a to pokarhanie a zároveň bol sťažovateľ povinný nahradiť štátu trovy konania vo výške 16,- €.

28. Kasačný súd upriamuje pozornosť na skutočnosť, že v danom prípade posúdenia zákonnosti rozhodnutia žalovaného, nachádzame sa v právnom režime správneho trestania.

29. V prvom rade kasačný súd poukazuje na to, že skutkový stav je medzi oboma účastníkmi nesporný, t.j. priebeh skutku ako bol opísaný prvostupňovým správnym orgánom a žalovaným v rozhodnutiach, sťažovateľ nepopiera.

30. Ako však vyplýva z rozhodnutia žalovaného a prvostupňového správneho orgánu, sťažovateľ bol uznaný vinným za spáchanie priestupku, ktorý nespočíval v tom, že sťažovateľ nemal prekryté horné dýchacie cesty, ale mal spočívať v tom, že neuposlúchol celkom dve výzvy policajného orgánu - výzva na prekrytie horných dýchacích ciest a následne výzva na preukázanie sa preukazom totožnosti. Tieto výzvy mali byť sťažovateľovi adresované podľa § 47 ods. 1 písm. a) zákona o priestupkoch. Za neuposlúchnutie týchto dvoch výziev bola sťažovateľovi uložená len jedna sankcia - pokarhanie.

31. Vo vzťahu k prvému skutku (prvej výzve) - neuposlúchnutie výzvy na prekrytie horných dýchacích ciest kasačný súd uvádza, že podľa § 47 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch, priestupku sa dopustí ten, kto neuposlúchne výzvu verejného činiteľa pri výkone jeho právomoci. Z tohto zákonného ustanovenia teda vyplýva, že policajť nemôže vyzývať na splnenie akejkoľvek povinnosti, ale len povinnosti uloženej v zákone. Z rozhodnutia žalovaného, ani z napadnutého rozsudku krajského súdu nevyplýva, aký výkon právomoci policajť vykonával, keď vyzýval sťažovateľa na prekrytie horných dýchacích ciest. Absentuje právne posúdenie ohľadom výkonu právomoci policajťa, či daná výzva policajťa na prekrytie horných dýchacích ciest je priestupkom. Žalovaný a ani krajský súd sa vôbec nevysporiadali s právnou kvalifikáciou daného skutku v zmysle naplnenia zákonnej podmienky výkonu právomoci policajťa.

32. Žalovaný opakovane tvrdil a zotrval na tom, že predmetom konania nie je priestupok na úseku verejného zdravotníctva podľa § 56 ods. 1 písm. f/ zákona č. 355/2007 Z.z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia, na ktoré konanie je príslušný Regionálny úrad verejného zdravotníctva so sídlom v Žiline (neprekrytie horných dýchacích ciest), ale predmetom konania je len priestupok proti verejnému poriadku podľa § 47 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch.

33. Ako už bolo kasačným súdom uvedené, v rozhodnutí žalovaného a prvostupňovom rozhodnutí absentuje právne posúdenie výkonu právomoci policajťa vo vzťahu k prvej výzve adresovanej sťažovateľovi. V ustanovení § 34 zákona o policajnom zbore, ako spoločnom ustanovení sa uvádza, že každý je povinný uposlúchnuť výzvu, pokyn, príkaz a požiadavku policajťa alebo strpieť výkon jeho oprávnení podľa ustanovení § 17 až 33 a oprávnení podľa osobitných predpisov. Kasačný súd konštatuje, že nebolo žalovaným preukázané, že z ustanovení § 17 až 33 zákona o policajnom zbore, ani z iných osobitných predpisov vyplýva právomoc policajťa vyzývať na prekrytie horných dýchacích ciest. Táto jeho konkrétna právomoc nevyplýva ani z ustanovenia § 2 zákona o policajnom zbore.

34. Čo sa týka druhého skutku (druhej výzvy) - neuposlúchnutie výzvy na preukázanie totožnosti sťažovateľa, kasačný súd zistil, že žalovaný postupoval v zmysle zákonného ustanovenia § 18 ods. 3 zákona o policajnom zbore, nakoniec však k predvedeniu sťažovateľa nedošlo, pretože sťažovateľ dobrovoľne nastúpil do policajného auta, kde bolo lustráciou zistené, že ide o sťažovateľa. Kasačný súd upriamuje žalovaného na skutočnosť, že v rozhodnutí žalovaného a prvostupňového správneho orgánu absentuje správna úvaha ohľadom uloženia jednej sankcie - pokarhanie za dva skutky.

IV.

Záverečné zhodnotenie a odôvodnenie rozsudku v časti trov

35. Sumarizujúc vyššie uvedené skutočnosti dospel kasačný súd k tomu záveru, že napadnutý rozsudok správneho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP),

rovnakou vadou (nezákonnosťou) podľa zistení kasačného súdu trpí aj rozhodnutie žalovaného (§ 191 ods. 1 písm. c/ SSP). Keďže správny súd žalobu sťažovateľa zamietol, kasačný súd postupom podľa § 462 ods. 2 SSP a § 191 ods. 1 písm. c/ a ods. 3 písm. a/ a ods. 4 SSP zmenil napadnutý rozsudok správneho súdu tak, že zrušil rozhodnutie žalovaného a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

36. V ďalšom konaní bude žalovaný postupovať spôsobom načrtnutým kasačným súdom vyššie. Žalovaný je pritom viazaný vyjadreným právnym názorom kasačného súdu (§ 469 SSP).

37. O nároku na náhradu trov konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 1 SSP tak, že plne úspešnému žalobcovi - sťažovateľovi priznal nárok na úplnú náhradu trov kasačného konania, ako aj trov konania pred správnym súdom (§ 175 ods. 1 SSP). O výške náhrady trov konania rozhodne správny súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 175 ods. 2 SSP).

38. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (§ 463 SSP v spojení s § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok **n i e j e** prípustný.